

Stanisław Kisiel, *O duszpasterstwie rekolekcyjnym*, Siedlce 1979, ss. 129.

Nakładem Wyższego Seminarium Duchownego w Siedlcach, ukazała się już druga książka ks. Stanisława Kisiela na przestrzeni ostatnich dwu lat. (Pierwsza wydana w 1977 r. nosiła tytuł: *Duszpasterstwo na tle potrzeb psycho-duchowych*). Obecna praca należy do teorii kaznodziejstwa. Trzeba przyznać, że z tej dziedziny mało mamy publikacji w Polsce w okresie posoborowym, dlatego każda praca tym większe budzi zainteresowanie. Autor jako cel swej pracy postawił ustalenie zadań i zasad dla duszpasterstwa rekolek-

cyjnego w duchu dokumentów soborowych i w oparciu o nie. Praca składa się z trzech rozdziałów. W rozdziale pierwszym autor przedstawił wytyczne duszpasterstwa rekolekcyjnego. Wytyczne te ujął w czterech podstawowych zadaniach: rozwijanie świadomości wiary, wdrażanie do życia sakramentalnego, rozwijanie odpowiedzialności za życie moralne oraz urabianie do apostołatu. Zadania te osiągnie rekolekcjonista jeśli będzie w pracy swej z młodzieżą stosował między innymi następujące zasady w przekazywaniu słowa Bożego: chrystocentryzm, moralizm, personalizm, kerygmatyczność i dialog.

Rozdział drugi daje ocenę zadań rekolekcji w ujęciu rekolekcjonistów i rekolektantów. Autor w oparciu o ankiety rozesełane do rekolekcjonistów i rekolektantów wykazał zbieżność tych zadań z postulatami ankietowanych księży i młodzieży.

W rozdziale trzecim autor omówił duszpasterskie oddziaływanie rekolekcji w świetle postulatów psychologii i pedagogiki pastoralnej. Wśród tych postulatów należy wymienić trzy zasadnicze: postulat koncentracji psychologicznej, światopoglądowej i wychowawczej. Na pierwsze miejsce wysunął troskę o indywidualny wysiłek rekolektanta. Wysiłek ten powinien przejawiać się zdaniem autora w rozmyślaniu prowadzonym przez rekolektanta. Rozmyślanie stanowi o specyfice metod duszpasterstwa rekolekcyjnego.

Autor jest zdania, że trzeba uaktywnić cały system duszpasterstwa rekolekcyjnego: rekolekcje otwarte i zamknięte, rekolekcje ewangelizacyjne i neokatechumenat, dni skupienia, akademie kościelne i rekolekcje typu „Światło i Życie” i włączyć je na stałe do duszpasterstwa nadzwyczajnego.

Funkcję specyficzną duszpasterstwa nadzwyczajnego widzi w pogłębieniu duchowym wiernych.

W zakończeniu pracy ks. Kisiel daje praktyczne wskazania na temat prowadzenia rekolekcji. Wskazań tych jest jednak mało, bowiem autor zastrzega się, że kwestii organizacyjne należy pozostawić duszpasterzom licząc na ich inwencję twórczą. Tu jednak odczuwa się pewien niedosyt. W pracy o rekolekcjach młodzieżowych spodziewamy się więcej rozwiązań praktycznych, wynikających ze szczegółowych badań autora. Szkoda, że autor nie przedstawił kilku własnych planów rekolekcji łącznie z ich tematyką. Takie propozycje bardzo pomogłyby rekolekcjonistom skonfrontować ich plany rekolekcji z planami autora i wyciągnąć wnioski do dalszej pracy rekolekcji. Szkoda także, że autor wydając pracę w 1979 r. nie uwzględnił artykułów ks. M. Brzozowskiego i ks. W. Wojdeckiego na temat rekolekcji, które ukazały się w latach 1976—77. Należy też dodać, że w 1978 r. zostały napisane trzy prace magisterskie na temat rekolekcji w ATK i MSD w Warszawie, które mogą wzbogacić problematykę rekolekcji w duszpasterstwie polskim.

Wskazane tu uzupełnienia nie umniejszają wartości pracy ks. Kisiel. Pracę tę powinni przeczytać wszyscy rekolekcjoniści, którzy szukają nowych ciekawych rozwiązań w swej pracy duszpasterskiej tak ważnej dla Kościoła w Polsce.